

## Hồi Mười Ba

### Vô Tình Kim Cang Táng Mạng

Lúc này vào khoảng giờ thân, người đi đường rất ít, theo dõi đến một tiểu trấn khác mà chỉ gặp vài ba khách thương. Khi vào đến trong trấn, chỉ thấy Đa Nhục Cương Thi như rất quen đường thuộc lối, vừa đến đầu trấn đã đi vào một khách điểm nhỏ.

Vô Tình Kim Cang thả chậm bước, thở phào nói:

- Vậy là dễ giải quyết rồi!

Do Nhân Kiệt tiến đến gần, khẽ hỏi:

- Hạ Hầu huynh thấy có điều chi lắc léo không?

Vô Tình Kim Cang ngạc nhiên:

- Lắc léo gì?

- Khi nãy hấn vội vã thế kia, lúc này trời hãy còn sớm mà hấn đã vội vào khách điểm, vậy thì giải thích thế nào?

Vô Tình Kim Cang ngớ người:

- À, phải rồi! Giải thích thế nào nhỉ?

- Có hai cách giải thích, một là hấn đến đây để gặp hoặc chờ ai đó; hai là có thể hấn đã phát hiện có người theo dõi, vào cửa trước rồi ra cửa sau, định bỏ rơi chúng ta.

Vô Tình Kim Cang giậm chân:

- Ối chà, sao lão đệ không nói sớm? Mau, mau theo vào xem thử!

Do Nhân Kiệt khoát tay:

- Tuyệt đối không nên!

- Ủa, nếu để hấn trốn thoát rồi qua phía bên kia mà tìm ư?

- Hạ Hầu huynh đừng nóng, hai khả năng ấy ngang nhau, vô luận thế nào chúng ta, cũng có một nửa cơ hội, nếu hấn muốn thoát khỏi sự theo dõi của chúng ta, bây giờ chúng ta có vội cũng chẳng còn kịp nữa.

Vô Tình Kim Cang chau mày:

- Vậy chứ phải làm sao?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Không cần làm sao cả, cứ thư thả mà vào!

Hai người vào trong khách điểm, một gã phổ ky tiến ra đón và cười xởi lởi nói:

- Khách quan đi đường vất vả, nhị vị đã lâu lắm không đến rồi!

Vô Tình Kim Cang chẳng thèm đếm xỉa đến, quét mắt nhìn quanh, lập tức nắm tay gã phổ ky, như tra khảo đánh mặt trầm giọng hỏi:

- Vừa rồi có một người...

Do Nhân Kiệt nhác thấy bóng người thấp thoáng trong hậu viện, chính là Đa Nhục Cương Thi, vội kéo tay áo Vô Tình Kim Cang, đằng hắng một tiếng thật mạnh tiếp lời:

- Có một người quen bảo, khách điểm này là sạch sẽ nhất trong thị trấn, xem ra quả là không ngoa, có điều về mặt đón tiếp, phổ ky người còn phải sửa đổi nhiều hơn. Hãy xem, khách đến mà cứ lo nói chuyện vớ vẩn, trà cũng chẳng lo rót một ly trước!

Gã phổ ky vội cúi mình nói:

- Dạ, dạ, tiểu nhân đi pha trà ngay. Xin mời nhị vị ngồi! Mời, mời!

Do Nhân Kiệt vội truyền âm nói:

- Hắn chưa đi khỏi, hiện đang ở trong hậu viện. Hạ Hầu huynh không nên bứt dây động rừng, nếu tiểu đệ đoán không lầm, nhất định là hắn đang chờ ai đó!

Vô Tình Kim Cang gật đầu, ra ý đã trông thấy rồi.

Do Nhân Kiệt nói tiếp:

- Hắn có nhìn về phía này, hiển nhiên cũng đã trông thấy chúng ta, nhưng qua dáng điệu ơ hờ của hắn, chứng tỏ chưa nhận ra chúng ta. Theo ý tiểu đệ thì chúng ta hãy chờ tên kia đến rồi hãy ra tay.

- Đúng, chúng ta hãy ra phía sau xem phòng đi!

- Không nên, chúng ta hãy chờ gã phổ ky mang trà đến, thư thả uống trà xong rồi hãy do gã phổ ky dẫn đường, như vậy mới khỏi bị bại lộ.

Vô Tình Kim Cang như có vẻ nóng ruột, vừa định nói gì nữa thì bỗng lại có một hán tử đi vào.

Hán tử này tuổi chừng ba mươi, mặt mày rất hung tợn, hai mắt lộ ra ngoài bờ mi, trên vai vác một cái bao vải xanh dài, thoáng nhìn cũng biết là loại binh khí đao kiếm.

Hán tử ấy vừa bước chân vào cửa khách điểm, vừa lúc gã phổ ky tay xách ấm trà từ trong đi ra, trông thấy y, gã phổ ky vội đặt ấm trà xuống, tiến tới chào hỏi:

- Xin chào Ngô tam gia!

Gã hán tử quét mắt nhìn quanh, đoạn trở mặt hỏi:

- Thân đại gia đã đến chưa?

- Đã đến lâu rồi, đang ở trong hậu viện, vẫn là gian phòng hôm trước đây!

Gã hán tử chỉ thờ ơ quét mắt nhìn Vô Tình Kim Cang và Do Nhân Kiệt, đoạn vội vã đi ra hậu viện, hiển nhiên y đã xem hai vị Huỳnh kỳ hộ giáo này như là hai gã nhà quê tầm thường.

Vô Tình Kim Cang hất hàm, truyền âm hỏi:

- Lão đệ, đã đến lúc rồi chứ?

- Vâng, nhưng cũng không cần phải vội, tốt hơn nên tìm hiểu rõ lai lịch của tên này và mục đích gặp nhau của họ, sau đó hãy động thủ cũng chẳng muộn.

Vô Tình Kim Cang lạnh lùng nói:

- Theo lão phu thì không cần phải vậy!

- Hạ Hầu huynh biết tên tiểu tử mới vào ư?

- Chưa từng gặp bao giờ!

- Vậy thì...

- Chỉ cần lão phu động thủ, chẳng lo hắn không ngoan ngoãn khai ra!

- Người trong bốn giáo, Hạ Hầu huynh phải chẳng đã từng gặp qua hết cả?

- Gặp qua hơn nửa số!

- Nếu tên tiểu tử ấy cũng là người trong bốn giáo thì phải làm sao?

- Với thân phận của hai ta, đừng nói là bắt lầm người, mà dù có giết lầm người cũng chẳng hề gì!

- Vậy thì Hạ Hầu huynh liệu mà hành động!

Gã phổ ky khi sau khi đưa vị Ngô tam gia kia vào hậu viện, lúc này vừa trở ra đến.

Vô Tình Kim Cang khoát tay nói:

- Hãy đưa đi xem phòng nào!

Gã phổ ky cười giả lả:

- Trà vừa mới pha xong, nhị vị khách quan có cần uống một ly trước không?

Trường kiếm quắc mắt:

- Trà mới vừa pha uống được sao?

Gã phổ ky lùi sau một bước:

- Ối chà, vị đại gia này làm sao vậy? Chính nhị vị đã nói kia mà! Trước là vị đại gia này chỉ muốn uống trà, bây giờ trà đã pha xong mang đến, vị đại gia này lại bảo là trà mới pha không uống được, vậy chẳng phải cố tình bỡn cợt Trương Nhị này là gì?

Vô Tình Kim Cang sấn tới một bước, gần giọng:

- Cổ tình bốn cột người thì sao nào?

Qua thái độ của gã phổ ky, Do Nhân Kiệt nhận thấy khách điểm này chẳng phải tốt lành gì, bèn vội tiến tới cản Vô Tình Kim Cang lại và quay sang gã phổ ky nói:

- Thôi, thôi! Hai người đừng nói nữa, xách trà ra phía sau là xong!

Trong khi nói, chàng dùng khuỷu tay thúc nhẹ Vô Tình Kim Cang một cái. Vô Tình Kim Cang hiểu ý, liền không nói gì nữa.

Phía sau điểm đường là một khu nhà ba mặt, phía chính bắc có một bức tường đất, bên kia là nhà chứa cỏ cho mục súc, hai dãy nhà đông và tây, mỗi dãy đều có năm gian phòng.

Lúc này trong hậu viện im phăng phắc, hai dãy phòng có gian khép hờ, có gian đóng chặt, nhất thời không sao phân biệt được Đa Nhục Cương Thi và hán tử kia ở trong gian phòng nào.

Vô Tình Kim Cang vừa nhìn quanh vừa truyền âm nói:

- Hai tên ấy chẳng phải đã trốn mất rồi chứ?

Do Nhân Kiệt cũng nhận thấy tình thế không ổn, bởi chàng chợt nghĩ đến, nếu hai người chỉ trao đổi với nhau một hai câu hoặc là chuyển giao văn kiện bí mật gì đó thì đâu cần phải nấn ná lâu. Nếu đúng là hai tên ấy đã chuồn mất, lát nữa đây chàng biết ăn nói sao với Vô Tình Kim Cang?

Gã phổ ky đưa tay chỉ một gian phòng giữa phía trái nói:

- Gian này thế nào?

Do Nhân Kiệt chợt nảy ý, thừa lúc gã phổ ky quay mặt đi nơi khác, lẹ làng từ trong ngực áo lấy ra một túi bạc, lén lút ném xuống đất, sau đó mũi chân đá một cái, vờ kinh ngạc nói:

- Ủa, của ai đánh rơi thế này?

Nhưng chàng không cúi xuống nhặt, gã phổ ky rất tinh mắt, nhìn qua đã biết ngay đó là một túi bạc, lòng tham liền nổi lên, vội bỏ ấm trà xuống, bước nhanh tới nói:

- Ối chà, báo hại kẻ này tìm suốt cả buổi trời, thì ra đã đánh rơi ở đây.

Do Nhân Kiệt khẽ hắng giọng rồi nói:

- Người cũng thật là quá thiếu thận trọng, ta tưởng đâu là của Thân đại gia hay Ngô tam gia đã đánh rơi ấy chứ!

Gã phổ ky ngó người, thầm nhủ:

“Phải rồi, sáng nay chính mình đã quét sân, và trước đây tất cả chỉ có hai vị khách là Thân đại gia và Ngô tam gia, tiền bạc của hai vị đại gia đó, Trương Nhị ta há dễ nuốt trôi?”

Do Nhân Kiệt lại hắng giọng nói:

- Người hãy mau cất lấy rồi đưa bọn ta vào xem phòng đi chứ!

Gã phổ ky lắc đầu lẩm bẩm:

- Không, hãy khoan... cái túi này không... không giống của tiểu nhân, xin nhị vị hãy chờ một lát, để tiểu nhân đi hỏi Thân đại gia và Ngô tam gia xem thử!

Do Nhân Kiệt nhẹ người, quay sang Vô Tình Kim Cang truyền âm nói:

- Túi bạc ấy là của tiểu đệ cố ý ném xuống đất, khu hậu viện này không có gì che chắn, ra vào rất thuận tiện, xin Hạ Hầu huynh hãy sẵn sàng bắt người, tiểu đệ lên trên cao án ngữ.

Vô Tình Kim Cang mắt rục lên, gật đầu nói:

- Được, chỉ cần hai tên ấy còn đây, chẳng lo chúng bay lên trời!

Do Nhân Kiệt đưa mắt trông theo hướng đi của gã phổ ky, bất giác thầm kêu lên:

- May quá!

Thì ra gã phổ ky không phải đi về phía dãy phòng đối diện, mà là một cánh cửa nằm giữa điểm đường với dãy nhà đó, nếu chàng mà không đưa ra miếng mồi ngon để nhử gã phổ ky, chưa chắc gì hôm nay bắt được hai tên kia.

Vô Tình Kim Cang trông theo gã phổ ky khuất mất sau cánh cửa đó, liền khoát tay nói:

- Động thủ được rồi!

Do Nhân Kiệt lập tức tung mình, phi thân lên mái dãy phòng đối diện.

Chàng nhanh nhẹn vòng ra sau nhà, thấy sau hai gian nhà ấy chỉ có hai cửa sổ to cỡ miệng bát, biết người trong nhà không thể thoát thân từ phía sau, mới lại phi thân lên mái nhà, chăm chú theo dõi diễn biến bên dưới.

Chỉ nghe gã phổ ky đập cửa gọi:

- Thân đại gia, mở cửa!

Từ trong nhà vọng ra tiếng Đa Nhục Cương Thi nói:

- Trương Nhị, người lú lẫn rồi hả? Đã dặn khi Ngô tam gia đến là người đừng vào đây nữa, cút mau!

Gã phổ ky sợ sệt thấp giọng:

- Tiểu nhân vừa nhặt được...

Đa Nhục Cương Thi tức giận quát:

- Cút ngay, đại gia chẳng đánh rơi gì cả!
- Có lẽ của Ngô tam gia!

Trong nhà dường như Đa Nhục Cương Thi hỏi gã hán tử kia:

- Lão đệ có đánh rơi gì không?

Ngưng một lát, hán tử kia mới cất tiếng hỏi:

- Người đã nhặt được gì vậy?
- Một túi bạc!
- Túi bạc ư? Vậy người hãy đi hỏi những người khác đi!
- Tam gia bảo là...

- Phải, đi mau đi, túi bạc của ta và Thân đại gia đều còn đây, đừng ở đó lải nhải nữa!

Gã phổ ky quay người, ra chiều rất vui mừng...

(mất hai trang, tập 7, trang 19-20)

đệ tử tục gia phái Chung Nam, cao túc đặc ý của Thần Dao Khách Thượng Quan đại hiệp!

- Thân phận thế nào trong bốn giáo? Hiện thuộc phân đàn nào?
- Ngô lão đệ đây hiện chưa phải là người của bốn giáo, phen này ti chúc đến đây chính là để thu xếp cho y nhập giáo. Bây giờ có mặt Hạ Hầu lão hộ giáo thì còn gì tốt hơn, ti chúc đang lo mình thân phận thấp hèn, lời nói không được trọng vọng, một khi giới thiệu e khó đạt được vị trí thích đáng, những mong Hạ Hầu lão hộ giáo giúp cho!

Nói đoạn hán tử quay sang hán tử kia ngoắc tay nói:

- Lão đệ đến đây ra mắt Hạ Hầu lão hộ giáo mau!

Vô Tình Kim Cang khoát tay:

- Hãy khoan! Hai người đã quen biết nhau bao lâu rồi?

Đa Nhục Cương Thi đáp:

- Lâu lắm rồi!
- Lâu lắm là bao lâu?
- Hai năm hơn!

- Đã quen nhau trong trường hợp nào?

- Lúc ti chúc chủ trì phân đàn Hán Trung, hai người đã quen nhau trong một vụ xung đột...

- Vậy sao đến bây giờ mới định giới thiệu vào giáo?

- Chẳng giấu gì lão hộ giáo, vị Ngô lão đệ này gần đây mới vừa phạm chút lỗi lầm, đã bị trục xuất khỏi cửa phái Chung Nam, cho nên mới định...

- Với địa vị Huỳnh kỳ hộ pháp trong bốn giáo của Thân lão đệ, giới thiệu một vài người nhập giáo vốn chẳng có gì đáng kể, nhưng hiện nay tình hình gay cấn, có một số mặt chẳng thể không dẫn đo cân nhắc. Bây giờ nếu bốn tọa bảo hai người làm một việc, hai người làm được chẳng?

- Đương nhiên, Hạ Hầu lão hộ giáo đã bảo thì còn gì để nói nữa. Vượt biển lửa, trèo núi kiếm, chỉ cần lão hộ giáo bảo một tiếng là xong!

Vô Tình Kim Cang lạnh lùng:

- Không nghiêm trọng đến vậy đâu!

Đoạn đưa tay chỉ nói:

- Vậy hãy điểm huyết y cho lão phu xem!

Đa Nhục Cương Thi sững sờ:

- Lão hộ giáo hà tất phải vậy!

Vô Tình Kim Cang nghiêm mặt:

- Phải chăng muốn lão phu đích thân động thủ?

Đa Nhục Cương Thi quay sang Ngô Tam Cát, cười nhẵn nhúm nói:

- Tính nết của Hạ Hầu lão hộ giáo trước nay là vậy, nhưng kỳ thực không có ác ý gì, đành tạm khuất tất Ngô lão đệ một chút vậy!

Thiểm Điện Dao Ngô Tam Cát đảo tròn mắt mấy lượt nói:

- Đây là một nghi thức nhập giáo ư?

Vô Tình Kim Cang mặt lạnh lùng:

- Lão phu với thân phận Huỳnh kỳ thủ tịch hộ giáo tuyên bố, người trước tiên bắt đầu từ lão đệ, kể từ nay đây sẽ là một nghi thức nhập giáo của bốn giáo!

- Nếu tại hạ từ bỏ ý định nhập giáo thì sao?

Vô Tình Kim Cang cười khẩy:

- Tùy ý lão đệ!

Thiểm Điện Dao quay người:

- Vậy thì...

Vô Tình Kim Cang gần giọng:

- Người có thể đi, nhưng mạng phải để lại!

Thiểm Điện Dao vung tay:

- E chẳng dễ dàng như vậy đâu!

Thì ra trước khi ra khỏi nhà y đã cầm sẵn một nắm độc đinh trong tay, lúc này bất thần ném ra, và tung mình ngược lên không, chùm độc đinh như một làn mưa xanh biếc bay thẳng vào mặt Vô Tình Kim Cang.

Với thân thủ như Vô Tình Kim Cang, dĩ nhiên chẳng dễ gì bị ném trúng, trong lúc đang nói đã đề phòng trước, chỉ thấy lão thoáng nghiêng người và tay áo phất nhẹ, chùm độc đinh đã bị quét hết sang bên.

Đa Nhục Cương Thi đứng cạnh thấy chẳng thể hòa hoãn được nữa, lập tức nảy sinh ác niệm, bèn thừa lúc Vô Tình Kim Cang phất tay áo, sẵn tới tung ra một chưởng, đánh vào sau lưng Vô Tình Kim Cang.

Vô Tình Kim Cang vốn rất cao ngạo, xưa nay rất xem thường những người từ hộ giáo đường chủ trở xuống, lúc này không ngờ đến Đa Nhục Cương Thi lại dám ra tay tấn công mình, chỉ nghe “bình” “bộp” hai tiếng khô khan. Vô Tình Kim Cang loạng choạng chúi tới một bước dài, đồng thời một bóng người từ trên không rơi xuống giữa sân vườn, đó chính là Thiểm Điện Dao Ngô Tam Cát!

Ngô Tam Cát uống mang danh Thiểm Điện, ngọn đơn đao sau lưng chưa có cơ hội ra tay thì đã bị đánh vỡ sọ chết thảm rồi.

Do Nhân Kiệt chỉ cái cật tay đã giải quyết xong Thiểm Điện Dao, liền tung mình phóng xuống giữa sân vườn. Bởi chàng không nhìn thấy cảnh Đa Nhục Cương Thi ám toán, lúc này nhác thấy Vô Tình Kim Cang lão đảo, như đã thọ nội thương, bất giác giật mình kinh hãi.

Ồ! Đa Nhục Cương Thi lại lợi hại đến vậy ư? Chàng nghĩ đối phương đã đã thương được Vô Tình Kim Cang, mình hẳn không phải là đối thủ, nên chẳng dám khinh địch, vội lấy Tam Lăng thích ra chuẩn bị đối địch.

Lúc này nếu là kẻ khác, khi một chiêu đắc thủ có lẽ đã bỏ chạy, song Đa Nhục Cương Thi thì lại khác, bởi y biết rõ Vô Tình Kim Cang nội lực thâm hậu, chỉ một chưởng khó thể hạ gục đối phương, nếu đào tẩu chưa chắc thoát thân được, đành thừa thắng truy kích mới mong bảo toàn tính mạng.

Do đó, khi Do Nhân Kiệt lấy Tam Lăng thích ra cầm tay, Đa Nhục Cương Thi đã tung ra chưởng thứ hai. Tuy nhiên, y đã chọn lầm đối tượng, thử nghĩ trong Thiên Ma Giáo tổng cộng có được bao nhiêu Huỳnh kỳ hộ giáo, huống hồ lại là thủ tịch hộ giáo?

Chỉ thấy Vô Tình Kim Cang gầm vang như hổ điên, tung mình lao vào luồng chưởng phong của Đa Nhục Cương Thi. Mãi đến lúc này Đa Nhục Cương Thi mới biết mình đã sai lầm, song đã quá muộn rồi!

Lúc này giá như Do Nhân Kiệt im lặng, để mặc cho Đa Nhục Cương Thi táng mạng dưới chuồng lực của Vô Tình Kim Cang là xong rồi, nào ngờ chàng lại buột miệng kêu lên:

- Hạ Hầu huynh hãy để cho hấn sống!

Tiếng kêu ấy suýt nữa đã mang đến cho chàng tai họa sát thân!

Vô Tình Kim Cang nghe tiếng, liền hóa chưởng thành chỉ. Đa Nhục Cương Thi chỉ hự lên được một tiếng rồi ngã lăn ra đất ngay.

Do Nhân Kiệt liền tiến tới nói:

- Không vội tra hỏi, hãy soát người hấn trước đã!

Vô Tình Kim Cang lúc này cũng thọ thương chẳng nhẹ, nhưng không muốn chịu kém trước kẻ khác, quả y lời ngồi xổm xuống lục soát, lát sau lắc đầu nói:

- Trên mình hấn không có gì cả!

Do Nhân Kiệt quay người đưa tay chỉ:

- Có lẽ đã trao cho tên tiểu tử kia, hãy đến lục soát xem thử!

Hai người vừa quay đi, Đa Nhục Cương Thi bỗng cất tiếng yếu ớt hỏi:

- Vị này... có phải Công Tôn... hộ giáo không?

Vô Tình Kim Cang quay lại cười khẩy:

- Phải Công Tôn hộ giáo thì sao?

Đa Nhục Cương Thi đưa mắt nhìn khắp người Do Nhân Kiệt một hồi, định nói gì đó, nhưng sau cùng lại ngậm thinh.

Vô Tình Kim Cang tức giận quát:

- Sao không lên tiếng? Nói đi chứ, phải Công Tôn hộ giáo thì sao hả?

Đa Nhục Cương Thi lắc đầu:

- Không có gì cả!

Đoạn khẽ buông tiếng thở dài, từ từ nhắm mắt lại, dường như ý vốn có gì muốn nói, nhưng lại thấy dù có nói ra thì cũng chẳng ích gì cho bản thân y vậy.

Vô Tình Kim Cang quay sang Do Nhân Kiệt nói:

- Hấn vậy là sao?

Do Nhân Kiệt nhún vai:

- Ai mà biết? Có lẽ định nhờ tiểu đệ cầu xin đó thôi!

- Hừ, đừng có mơ tưởng!

Đoạn hai người đi về phía tử thi của Ngô Tam Cát. Lần này, chẳng mấy chốc đã có thu hoạch, vật soát ra được là một chiếc túi da.

Vô Tình Kim Cang từ trong lấy ra một mảnh giấy, khê đọc:

- Có Huỳnh kỳ hộ giáo ngoại hiệu Ngũ Toàn Sơn Nhân và phó đường chủ Nga Mi Dao đường Hỏa Cơ Giải Y Lôi đã lần lượt đến Huê Dung...

Do Nhân Kiệt hồn phi phách tán, chàng nằm mơ cũng chẳng ngờ người do Đỗ Môn tú sĩ phái tiềm phục trong Thiên Ma Giáo lại là Đa Nhục Cương Thi Thân Nhật Phú.

Vô Tình Kim Cang vội vàng đọc xong cười khẩy nói:

- Khốn kiếp, giới cho tiểu tử!

Do Nhân Kiệt định thần tiếp lời:

- May là chúng ta đã trừ khử được Âu Dương Đạt và ngăn cản hai tên này tại đây, không thì thật là tệ hại.

Giờ đây chàng chỉ còn niềm hy vọng duy nhất đó là mong Đỗ Môn tú sĩ đã không dối gạt chàng, chàng không biết kẻ chuyển tin là Đa Nhục Cương Thi và Đa Nhục Cương Thi cũng không biết kẻ viết mảnh giấy này chính là chàng.

Vô Tình Kim Cang ngoắc tay nói:

- Hãy đến hỏi thử tên kia xem!

Do Nhân Kiệt vờ ngạc nhiên hỏi:

- Tang chứng đã tìm được rồi, còn gì để mà hỏi nữa?

- Có lẽ còn nội tình nữa, hôm trước đã trừ đi tên tiểu tử họ Long, bây giờ lại đến tên họ Thân này, đó là một bằng chứng rất cụ thể, lại thêm hẳn lại là cháu vợ của tam giáo chủ, chẳng thể không tra hỏi cho tận tường, hãy xem thủ đoạn của lão phu đây!

Do Nhân Kiệt càng nghĩ càng hối hận, song giờ thì đã quá muộn màng, đành gật đầu nói:

- Hạ Hầu huynh nói rất phải!

Hai người đi đến trước mặt Đa Nhục Cương Thi.

Vô Tình Kim Cang giơ mảnh giấy lên, đánh mặt hỏi:

- Cái này có phải người đã trao cho tên tiểu tử đó không?

Đa Nhục Cương Thi thẳng thắn gật đầu:

- Đúng vậy!

- Và ai đã trao cho người?

- Không biết!

Vô Tình Kim Cang tức giận:

- Khốn kiếp, nếu ngươi mà nói thêm một tiếng không biết, lão phu lột da ngươi ngay!

Đa Nhục Cương Thi nhắm mắt lại nói:

- Đừng nói lột da, dù thịt cũng vậy thôi, không biết vẫn là không biết!

Do Nhân Kiệt nhẹ người, quả nhiên Đỗ Môn tú sĩ đã không đối gạt chàng.

Vô Tình Kim Cang nghiêng răng, cười khẩy nói:

- Để xem xương cốt của ngươi cứng đến độ nào!

Đoạn nhấc chân lên, đập trên cột sống Đa Nhục Cương Thi, vận kinh đè xuống.

Đa Nhục Cương Thi liền rên lên một tiếng đau đớn, người co rún lại, mồ hôi to cỡ hạt đậu từng giọt vã ra, gương mặt vốn xanh xao lập tức trở nên vàng bệch.

Vô Tình Kim Cang nói chân lên một chút, gần giọng hỏi:

- Bây giờ đã biết chưa?

Đa Nhục Cương Thi thở hào hển một hồi, giọng đứt quãng nói:

- Xin Hạ Hầu lão hộ giáo minh xét, Thân mỗ... quả thật là... không biết...

Vô Tình Kim Cang thấy đối phương không giống nói dối, quắc mắt hỏi tiếp:

- Vậy bức thư này từ đâu mà có?

- Dưới bậc thềm trước Nga Mi Đạo đường có một kẻ nức nhỏ, bức thư này chính là đã lấy được từ trong ấy.

- Mỗi lần người lấy được đều mang đến đây phải không?

- Phải!

- Mỗi lần đều trao cho tên tiểu tử họ Ngô ư?

- Phải!

- Sau đó hẳn chuyển đến tay Ôn Tư Quảng phải không?

- Phải!

- Ôn Tư Quảng hiện đã có mặt tại Huê Dung, tại sao không mang đến đó gần hơn mà lại mang đến đây xa vậy?

- Không rõ!

Vô Tình Kim Cang cười khẩy:

- Lại không rõ nữa ư?

Đa Nhục Cương Thi hoảng kinh, vội nói:

- Quả thật là không rõ, có lẽ họ còn cách chuyển giao khác nữa. Tại hạ ngật vì úy kỵ, chẳng tiện hỏi nhiều, mong lão hộ giáo hiểu rõ điều ấy.

- Người làm vậy được ích lợi gì?

- Điều ấy...

- Nói đi, người là cháu vợ của tam giáo chủ, lại là người kỳ cựu trong giáo, hiện nay dù gì cũng là một Huỳnh kỳ hộ pháp, ăn uống tha hồ, bốn giáo đã ngược đãi người ở chỗ nào hả?

Đa Nhục Cương Thi cúi gầm mặt:

- Họ bảo là sau này khi Thiên Đạo Giáo chính thức thành lập, sẽ giao cho tại hạ chức vị đường chủ!

Vô Tình Kim Cang tức giận:

- Hiện nay người đã là một Huỳnh kỳ hộ pháp, chức hộ giáo sẽ được thăng trong nay mai, một hộ giáo kém hơn một đường chủ ở chỗ nào?

Đa Nhục Cương Thi lúng túng:

- Đó là việc hồi hai năm trước, khi ấy Thân mỗ còn là một Hắc kỳ hộ đàn.

- Cho dù lúc ấy địa vị người còn thấp, nhưng chả lẽ người không nghĩ đến người là gì của tam giáo chủ, người làm như vậy thì còn mặt mũi nào nhìn mặt lão nhân gia nữa?

- Tại hạ nguyện đời công chuộc tội, chỉ xin lão hộ giáo nương tay cho. Thân mỗ sẽ vĩnh viễn không quên ân đức của lão hộ giáo.

Vô Tình Kim Cang cười khẩy:

- Chỉ cần tam giáo chủ tha cho người được thì lão phu chẳng có gì để nói cả!

Đa Nhục Cương Thi nghe nói sẽ đưa mình về tổng đàn giao cho tam giáo chủ đích thân xét xử, lập tức mặt mày tái ngắt. Thế nhưng, hiển nhiên y biết rõ tính nết của Vô Tình Kim Cang, van xin cũng chỉ uổng công, nên nhắm mắt lại không nói gì nữa.

Vô Tình Kim Cang quét mắt nhìn quanh, đoạn lại quay lại hỏi:

- Khách điểm này không còn ai khác nữa ư?

- Còn hai gã phổ ky!

- Khách điểm này có quan hệ với Ôn Tư Quảng hay không?

- Tại hạ không rõ, chỉ biết là Ngô Tam Cát rất quen thân với họ, có lẽ không có quan hệ gì sâu xa, chỉ là được chút lợi lộc thôi!

- Hai gã phổ ky ấy hiện ở đâu?

- Đi chuẩn bị thức ăn rồi!

Ngay khi ấy, trong sân vườn ngoài kia bỗng có tiếng bước chân vang lên.

Chỉ nghe một gã phổ ky nói:

- Tối nay còn đi nữa không?

Một gã phổ ky khác lâu bầu:

- Đương nhiên là phải đi rồi, nhưng ta nghi tên Tiền Hạt Tử quá! Mẹ kiếp, bài của ta cứ luôn thua hấn sát nút, ta quyết chẳng tin là không có sự gian lận!

Gã phổ ky trước cười ha hả:

- Đó đúng là trời cao có mắt! Mẹ kiếp, người còn độc thân, nếu không uống rượu, không đàn bà, mỗi tháng kiếm được nhiều thế kia, nếu không cúng vào đó một ít thì biết tiêu xài vào đâu chứ?

- Thôi đi, tổ bà người!

- Sao người lại mắng người ta? Đó là ta nói thật lòng mà! Hãy xem ta này, chi tiêu khác không kể, nội chỗ mụ góa phụ Bì Tứ, mỗi tháng chỉ cần đến đó chừng mười lần...

Vô Tình Kim Cang khoát tay:

- Lão đệ hãy canh chừng ở đây, để lão phu giải quyết hai tên đó cho!

Đoạn liền lách người ra cửa.

Lão vừa khuất dạng, Đa Nhục Cương Thi bỗng hồi hả nói:

- Do thiếu hiệp, xin hãy giải huyết đạo cho tại hạ mau!

Do Nhân Kiệt giật mình kinh hãi:

- Người... người nói gì?

Đa Nhục Cương Thi nói nhanh:

- Lão quỷ ấy hành sự luôn rất sạch gọn, sẽ quay lại đây ngay, thời gian không nhiều, thiếu hiệp hãy mau động thủ, có gì lát nữa thư thả hãy nói...

Do Nhân Kiệt nghĩ nhanh, nếu bỏ mặc Đa Nhục Cương Thi, về đến tổng đàn sớm muộn gì y cũng sẽ cung khai. Như vậy, chẳng những không hay cho cá nhân chàng, mà phía Huê Dung, bởi không nhận được mật tin này, rất có thể sẽ bị Ngũ Toàn Sơn Nhân dò la được bí mật Quân Sơn, nếu không có bọn Đỗ Môn tú sĩ đối kháng Thiên Ma Giáo thì sư đồ chàng với Thiên Sơn Tam Nghĩa có chống nổi Thiên Ma Giáo chăng?

Do đó, chàng quyết định mọi sự phải vì đại cuộc, bèn lập tức tiến đến gần, một tay đặt lên huyết đan điền của Đa Nhục Cương Thi.

- Lát nữa còn động thủ được chăng?

Đa Nhục Cương Thi gật đầu:

- Không hề gì! Lão quỷ ấy rất là xuẩn ngốc, vừa rồi Thân mỗ chỉ là giả tạo thôi. Lát nữa thiếu hiệp chỉ cần tìm lời để nói, kéo dài thời gian chừng nửa tuần trà nóng. Thân mỗ sẽ hoàn toàn bình phục, khi ấy Thân mỗ sẽ hạ thủ sau lưng, lúc lão quỷ ấy quay lại, thiếu hiệp bồi thêm một thích nữa là xong!

Bên kia sân vườn, bỗng vang lên hai tiếng rú thảm thiết.

Đa Nhục Cương Thi đưa tay đẩy nhẹ nói:

- Được rồi, tránh ra mau!

Do Nhân Kiệt vừa đứng thẳng lên, đã thấy bóng người thấp thoáng, Vô Tình Kim Cang sải bước đi vào.

Do Nhân Kiệt quay người lại hỏi:

- Đã giải quyết xong cả rồi chứ?

Vô Tình Kim Cang khoát tay:

- Phải! Hãy trói lão tiểu tử này lại rồi đi tìm một chiếc xe ngựa, chúng ta có thể đi được rồi!

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Hãy khoan, tiểu đệ vừa chợt nghĩ đến một vấn đề!

Vô Tình Kim Cang ngạc nhiên:

- Vấn đề gì vậy?

Do Nhân Kiệt rề rà đáp:

- Tiểu đệ nhận thấy những lời nói vừa rồi của Thân hộ pháp này dường như chưa hoàn toàn đúng sự thật!

Vô Tình Kim Cang trở mắt:

- Ở điểm nào?

- Y bảo tên tiểu tử họ Ngô là đệ tử phái Chung Nam, điều ấy e rằng không đúng sự thật!

- Dựa vào đâu?

- Theo tiểu đệ được biết, Thần Đao Hiệp phái Chung Nam là một người khá chính trực, còn tên tiểu tử Ngô Tam Cát này tướng mạo gian xảo, Thần Đao Khách không bao giờ lại thu nhận một đệ tử như thế!

- Cho dù hẳn không phải đệ tử phái Chung Nam thì có quan hệ gì?

- Quan hệ lắm chứ! Qua đó chứng tỏ những lời nói của Thân hộ pháp vừa rồi hoàn toàn là bịa đặt!

- Về đến tổng đàn thì thiếu gì thời gian, từ từ tra khảo cũng chẳng muộn.

- Tình hình đầu có như nhau!

- Khác nhau ở chỗ nào?

- Khi về đến tổng đàn, việc tra khảo tiếp theo nhất định vẫn là hai chúng ta, lúc bấy giờ nếu Thân hộ pháp này tráo trở không thừa nhận, trước mặt ba vị giáo chủ chẳng phải chứng tỏ hai chúng ta bất tài hay sao?

Vô Tình Kim Cang gật đầu:

- Cũng có lý! Vậy theo ý lão đệ thì sao?

Do Nhân Kiệt trầm ngâm:

- Theo ý tiểu đệ thì... à, Hạ Hầu huynh hãy đến đây!

Song chàng vẫn đứng yên, nên khi Vô Tình Kim Cang đi đến trước mặt chàng thì lại vừa quay lưng về phía Đa Nhục Cương Thi.

Ngay khi Vô Tình Kim Cang chưa đứng yên, Đa Nhục Cương Thi đã tung người lên, nhắm ngay sau ót Vô Tình Kim Cang, cố sức một chưởng bổ xuống.

Do Nhân Kiệt cũng không chút chậm trễ, song chưởng với chiêu “Song Long xuất hải” phóng thẳng ra.

Vô Tình Kim Cang bị tiền hậu giáp công bất ngờ, không tài nào trở tay kịp, chỉ mắng chửi được một tiếng rồi lão đảo gục ngã xuống đất. Đa Nhục Cương Thi sợ Vô Tình Kim Cang tỉnh dậy, y bồi thêm mấy đạp nữa, đến khi sợ não đối phương nát bấy mới từ trên mình tử thi lấy mật thư ra, đứng lên hất mạnh đầu nói:

- Ta đi thôi!

Nói xong hai người tung mình lên không, vội vã rời khỏi khách điểm. Họ rời khỏi khách điểm nơi đầu trấn, lại đi vào một khách điểm nơi cuối trấn.

Sau khi vào trong phòng, Do Nhân Kiệt hỏi:

- Bức mật thư này giải quyết sao đây?

Đa Nhục Cương Thi ngẫm nghĩ một hồi, đoạn nói:

- Bây giờ Thân mẫu đành đích thân mang đi thôi!

- Thân hộ pháp còn quay về nữa không?

- Còn quay về chi nữa? Lão đệ nghĩ là Thân mẫu có thể bắt được đồ đệ của Hắc Bạch Song Quái thật ư?

- Vậy thì Thân hộ pháp đi đi!

- Còn lão đệ?

- Tối nay Do mẫu phải trở lại khách điểm kia đem xác lão quỷ ấy vào rừng đặt cạnh tử thi của Âu Dương Đạt...

Đa Nhục Cương Thi sững sốt:

- Lão đệ nói sao?

Do Nhân Kiệt bèn kể lại sự việc trừ khử Tiểu Diện Di Đà vừa qua.

Nghe xong, Đa Nhục Cương Thi giơ ngón tay cái lên nói:

- Lão đệ quả là tài giỏi!

Chẳng bao lâu trời đã tối, hai người chia tay đường ai nấy đi. Trước lúc lên đường, Do Nhân Kiệt nhờ Đa Nhục Cương Thi chuyển lời với Đồ Môn tú sĩ, bảo là sào huyệt của Thiên Hồ Vi Sĩ Lô nhất thời chẳng dễ tìm ra, nhưng xin lão cứ yên tâm, nếu việc này không hoàn thành, chàng quyết không rời khỏi Thiên Ma Giáo.

Đêm ấy, Do Nhân Kiệt thực hiện xong những gì cần làm, chàng tiếp tục đi về hướng Hoàng Mai, như không hề hay biết gì cả.

Ba hôm sau, chàng đến một tiểu trấn có tên là Đại Kim Phố, lúc ấy vào đầu giờ ngọ, khi chàng đang định tìm một quán cơm ăn uống và nghỉ chân, bỗng thấy một đám đông vây quanh một khoảng đất trống, chen lẫn nhau tiến tới trước, như để xem chuyện vui lạ chi đó.

Nhất thời lòng hiếu kỳ thôi thúc, chàng bất giác cũng đi về phía khoảng đất trống. Song, kết quả thật là thất vọng, thì ra đó chỉ là một người mại võ giang hồ.

Do Nhân Kiệt không khỏi nực cười vừa định quay người bỏ đi, chàng chợt động tâm, liền lại chứng bước. Không, đây nhất định không phải một người mại võ bình thường.

Lúc này đứng giữa khoảng đất trống là một người đàn ông tuổi trạc tứ tuần, chỉ mặc mỗi chiếc quần cộc, mình trần trụi trụi, lưng thắt dây đai to bản, ngoài ra không còn đặc điểm nào khác, thậm chí ngay cả loại binh khí biểu diễn cũng chẳng có một món. Như vậy có giống một người mại võ trên chốn giang hồ chẳng?

Chàng lại nhìn kỹ người đàn ông ấy, chỉ thấy y dáng người tầm thước, bắp thịt rắn chắc, hai mắt sáng ngời, ngoại trừ bộc lộ vài cân sức đàn độn, chẳng còn điểm gì nổi bật khác.

Thông thường, sống bằng nghề này đa số là bầu đoàn thể tử, không thì cũng là sư đồ, huynh đệ hoặc phu thê một nhóm, rất ít khi chỉ một mình đơn độc thế này! Chả lẽ y là giáo đồ Thiên Ma Giáo thuộc phân đàn nào đó gần đây, mại võ làm cảnh hầu thực hiện mưu đồ gì khác hay sao?

Lúc này, người đàn ông mại võ ôm quyền cao giọng nói:

- Nói nhiều chi bằng diễn nhiều, bây giờ tại hạ xin biểu đây!

Rồi thì, hai tay từ từ buông thông xuống, hít vào một hơi thật sâu, đoạn đứng vững chân tấn, tay trái đưa ra trước một chút, tay phải co vào trong tư thế sẵn sàng.

Sau đó, buông tiếng gầm vang, tả quyền rút về, hữu quyền vụt phóng ra, đồng thời liên tiếp tiến tới ba bước, đột nhiên hóa quyền thành chưởng, bổ ngang quét dọc, bóng chưởng đập chùng, gió rít vùn vụt, công tới uy mãnh như hổ báo, lạng lách nhanh nhẹn như khỉ vượn, một pho chưởng pháp triển khai thật là phi thường.

Chừng sau một tuần trà, lại một tiếng gầm vang, người đã trở về vị trí cũ. Đám đông liền nổi lên tiếng hoan hô vang dội, song chẳng một ai ném tiền cho cả.

Do Nhân Kiệt hết sức ngạc nhiên, chẳng phải vì không có ai ném tiền cho, mà là chàng chẳng thể nào ngờ được đối phương lại giỏi võ như vậy. Nếu dựa vào tiêu chuẩn chọn người của Thiên Ma Giáo, chàng dám quả quyết người này chẳng kém hơn bất kỳ Huỳnh kỳ hộ pháp nào.

Thế nhưng, người này hiển nhiên không phải là hộ pháp của Thiên Ma Giáo, vậy thì lai lịch của y như thế nào? Với võ công như vậy, chắc chắn không phải là kẻ vô danh trong giới võ lâm, mà điều chủ yếu nhất là, một cao thủ như vậy vì lẽ gì lại phải đến vùng hẻo lánh này thi thố chân tài thực học với dân thường?

Chàng đã móc ra một nén bạc, song nghĩ lại thấy không ổn, lại bỏ bạc trở vào lòng. Sự thật rất hiển nhiên, pho chưởng pháp vừa rồi của người này quyết không phải dùng để đối lấy vài lạng bạc nhỏ nhặt. Nhất định là y có mục đích khác, chàng phải tìm hiểu rõ ràng dụng tâm thật sự của y mới được!

Người đó thấy không ai thưởng tiền, nhưng cũng chẳng mấy bận tâm, ôm quyền nhếch môi cười nói:

- Biểu diễn một mình vốn dĩ khó thể phô bày được chân tài thực học, cũng chẳng trách được chư vị. Tại hạ hiện đang tạm trú tại khách điểm Đại Phát, nếu vị nào ham thích võ nghệ, xin mời đến khách điểm bất kỳ lúc nào, Ứng mỗ hết sức hoan nghênh!

À, thì ra là y quảng cáo, định lập võ đường tại đây! Vâng, có được thân thủ thế này, thừa sức lập võ đường rồi!

Tuy nhiên, chàng vẫn hết sức hoài nghi, theo chàng được biết thì vùng này chẳng mấy ưa chuộng võ nghệ, điều muốn lập võ đường để sống, lẽ ra không nên chọn nơi này mới phải.

Trong khi Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ, đám đông đã giải tán dần, chàng không muốn để lộ hình tích, vội trà trộn vào đám đông rời khỏi.

Trước hết, chàng vào một quán cơm trưa, sau đó đi đến khách điểm Đại Phát nằm ở cuối trấn. Khách điểm này quả là nhỏ bé đến tội nghiệp, cả thảy chỉ có được bảy tám gian phòng.

Tuy nhiên, đối với Do Nhân Kiệt thì lại rất tiện lợi, gian phòng chàng thuê, trời xui đất khiến lại ở ngay kế cận phòng của người họ Ứng.

Vách ván ngăn giữa hai phòng rất mỏng manh và bị khoét rất nhiều lỗ nhỏ, một số đã được trám lại, còn một số chỉ được nhét tạm bằng giấy rách, với tai mắt linh mẫn của Do Nhân Kiệt, mọi cử động ở phòng bên cơ hồ hoàn toàn trông thấy rõ ràng. Đồng thời, chàng biết mọi cử động bên này cũng khó mà thoát khỏi tai mắt của người họ Ứng.

Do đó, chàng chẳng thể không hết sức thận trọng. Sau khi vào phòng, chàng chỉ làm mỗi việc là lấy bản đồ ra xem gần đây là phân đàn nào, và chàng đã nhanh chóng tìm ra, gần nhất là phân đàn Hoàng Mai.

Hoàng Mai cách tiểu trấn này hơn năm mươi dặm, họ Ứng này mà không phải là người của Thiên Ma Giáo, trễ nhất là ngày mai, cũng vào lúc này, phân đàn sẽ phái người đến đây.

Ngày hôm ấy không việc gì xảy ra cả. Người họ Ứng chẳng những không nghèo nàn mà còn tỏ ra rất khá giả, trong bữa ăn tối y đã gọi đến những bốn món và hai cân rượu, đối với một người mại võ sa sút, như vậy thật là quá sang trọng, chứng tỏ y dứt khoát không phải là người sống bằng nghề mại võ.

Sáng hôm sau, người họ Ứng rời khỏi khách điểm, lại đến chỗ hôm qua biểu diễn một pho quyền chưởng chẳng cần có chút thu hoạch nào.

Lần này Do Nhân Kiệt không đi theo, bởi chàng đã hiểu quá rõ về đối phương, chẳng cần đi theo cũng biết việc gì sẽ xảy ra.

Quả nhiên, chừng một giờ sau người họ Ứng đã về đến.

Người họ Ứng về đến khách điểm không lâu thì có hai thanh niên tìm đến, họ tự xưng là đến từ Hoàng Mai Đại Hà trấn, mang theo mười lạng bạc kính tặng, định mời người họ Ứng đến Đại Hà trấn một phen, bảo nơi ấy có rất nhiều người muốn học võ nghệ với y.

Người họ Ứng hơn hử ứng thuận cùng nhau ăn uống trong khách điểm, sau đó đi theo hai thanh niên ấy rời khỏi.

Do Nhân Kiệt đã chuẩn bị từ trước, chờ ba người vừa ra khỏi cửa khách điểm, lập tức thanh toán tiền bạc rồi đi theo ngay.

Trước khi ra khỏi tiểu trấn, chàng lẻn vào một chỗ tối nhanh chóng cải trang diện mạo, sau đó mới đuổi theo sau.

Hai bên đường cái quan ngoài trấn, là đồng lúa bao la, ba người đi trước không nhanh lắm, Do Nhân Kiệt ra khỏi trấn không bao lâu thì đã trông thấy bóng dáng ba người từ xa.

Lúc này là cuối tháng năm, ruộng đồng mới cấy, đâu đâu cũng mạ non xanh rì, trên đường thỉnh thoảng có các lão nông phu vác cuốc đang đi trước mặt, để làm bình phong, chàng bèn vội bước nhanh tới bắt chuyện với họ.

Theo lời hai lão nhân, họ có ruộng lúa ở bên kia sông Cầu Mã, bây giờ đi thị sát kinh mương xem có chỗ nào vỡ lỗ hay không?

Do Nhân Kiệt thì nói với họ là chàng định đến Đại Hà trấn viếng thăm một người thân thích.

Người họ Ứng vừa đi vừa khoa chân múa tay, như đang giảng giải về yếu quyết võ công với hai thanh niên kia. Bỗng ba người lần lượt dừng lại dưới bóng râm của một hàng cây tùng to lớn.

Người họ Ứng đứng yên, hai thanh niên kia thì lùi ra sau hơn một trượng, sóng vai nhau đứng đối mặt với người họ Ứng.

Hai lão nông phu thấy vậy liền hoảng kinh nói:

- Nguy rồi, ba người kia dường như muốn đánh nhau.

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Nhị vị lão nhân gia chớ sợ, họ không phải đánh nhau, mà là giảng giải chiêu thức võ công, người bên kia là võ sư đấy!

Hai lão nông phu gật đầu, ra chiều đã yên tâm.

Do Nhân Kiệt lại nói tiếp:

- Rất hiếm khi gặp dịp thế này, chúng ta đến xem mau!

Hai lão nông phu dường như cũng cảm thấy thú vị, bèn theo sau Do Nhân Kiệt đi đến dưới một tàng cây bên này, đứng xem ba người diễn giảng.

Qua chân tấn của hai thanh niên, chứng tỏ cũng từng tập luyện được vài năm, chỉ thấy người họ Ứng gật đầu, hai thanh niên liền tạt sang hai bên tiến tới. Khi đến gần, gã thanh niên bên trái với chiêu "Bạt Thủ tầm xà", tay trái nhẹ đưa sang bên, đánh lạc hướng sự chú ý của đối phương, hữu quyền vụt phóng ra, dấm thẳng vào mặt người họ Ứng.

Người họ Ứng mỉm cười, ung dung tạt sang bên một bước, vung tay lên gạt quyền đối phương. Ngay khi ấy, gã thanh niên bên phải hai mắt bỗng lộ sát khí đằng đằng, phóng bước nhanh tới, vụt tung lên một cước, vị trí chính là huyệt Chỉ Đường nơi cột sống có thể gây nên tàn phế cho đối phương.

Do Nhân Kiệt thấy vậy, bất giác giật mình kinh hãi. Chàng sớm biết hai gã thanh niên này có lẽ đến từ phân đàn Hoàng Mai, nhưng không ngờ gã thanh niên bên phải thân thủ lại cao cường đến vậy.

Thế nhưng, ngay khi mũi chân gã thanh niên bên phải sắp chạm vào thân, người họ Ứng như nhận thấy nguy tai qua ánh mắt gã thanh niên bên trái, chẳng kịp ngoái lại nhìn, vội rút tay phải về, nhào người tới trước và trở tay bổ vào gót chân gã thanh niên bên phải. Quá bất ngờ, gã thanh niên bên phải không kịp biến chiêu, tức khắc bị bổ trúng gót chân.

Gã thanh niên bên trái thấy đồng bọn thất thủ, biết với sức một mình quyết chẳng phải địch thủ của đối phương, bất giác biến sắc mặt và thừ ra tại chỗ, như không biết thu xếp tàn cuộc bằng cách nào.

Người họ Ứng bởi không trông thấy vẻ mặt hung tợn của gã thanh niên bên phải lúc tung chân đá, tưởng đâu đối phương vì lòng hiếu thắng chứ không có ác ý, bèn vội chạy đến cúi xuống xem xét thương thế của gã thanh niên ấy và luôn miệng xin lỗi.

Nào ngờ người họ Ứng vừa vén ống quần của kẻ thọ thương lên, từ trong cành lá rậm rạp trên một ngọn tùng đối diện có hai đốm sáng lạnh bay xuống nhanh như chớp.

Người họ Ứng không kịp tránh né, liền ngã lăn ra đất.

Trong lá rậm vang lên tiếng cười ha hả, rồi thì một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống, đó là một lão nhân tuổi ngoài ngũ tuần, trang phục nông dân, mắt tam giác và mày chữ bát, miệng cười méo xệch.

Lão nhân vừa chạm chân trên mặt đất đã hướng về gã thanh niên chưa thọ thương khoát tay nói:

- Mỗi người công một người, đi!

Đoạn xách lấy người họ Ứng, phóng bước đi trước.

Gã thanh niên chưa thọ thương cũng liền công lấy kẻ thọ thương cất bước theo sau.

Do Nhân Kiệt khẽ buông tiếng mắng, đứng phắt dậy toan đuổi theo.

Hai lão nông phu vội hỏi:

- Lão đệ định làm gì vậy?

- Lão già và hai tên tiểu tử đều không phải người tốt, tại hạ chẳng thể không cứu.

Một lão nông phu hỏi:

- Lão đệ cứu được chăng?

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Nhị vị lão trượng yên tâm, hạng đó dù có thêm một hai tên nữa, tại hạ tin là vẫn có thể hạ được.

- Lão hán không tin...

Lời chưa dứt tay đưa ra chớp nhanh như chớp. Do Nhân Kiệt chẳng ngờ, tay phải liền bị lão nông phu ấy nắm chặt, chỉ cảm thấy toàn thân tê dại, chân lực hoàn toàn tiêu tan.

Sau khi đắc thủ, lão nông phu cười híp mắt nói:

- Lão hán bảo thế nào hả?

Do Nhân Kiệt sửng sốt:

- Nhị vị vậy là sao?

Lão nông phu ấy khoát tay, chờ lão nông phu kia gật đầu đi ra xa, mới ngoảnh lại khẽ hắng giọng nói:

- Là muốn lão đệ đừng xen vào chuyện người!

- Thì ra nhị vị là...

- Là gì?

- Buông tay ra mau, chúng ta chẳng phải người ngoài.

Lão nông phu tùm tùm cười:

- Lấy gì chứng minh?

- Xin hãy buông tay rồi hãy nói!

- Nói xong buông tay thì cũng vậy thôi!

- Nhị vị cũng là người trong giáo ư?

- Giáo gì?

- Trên chốn giang hồ hiện nay tổng cộng có mấy giáo?

- Thiên Ma Giáo ư?

- Không phải sao?

- Còn lão đệ?

- Nói đến vậy mà chưa đủ rõ ràng hay sao?

- Chỉ bằng vào lời nói thật ư?

- Đương nhiên là còn có bằng cớ!

- Bằng cớ đâu?

- Ở trong mình!

- Lão hán lấy ra xem được chăng?

- Được thì được, nhưng tại hạ khuyên lão bằng hữu hãy buông tay ra trước là hơn!

- Vì sao?

- Bằng không tôn giá có thể sẽ hối hận!

- Lão hán sống đến từng tuổi này, chưa hề nếm mùi hối hận bao giờ, nay nếm thử một lần thì cũng tốt thôi!

(mất 2 trang, tập 7 trang 61-62)

Triệu Phú, lão đại trong Thiên Sơn Tam Nghĩa. Song chàng bởi huyết đạo bị điểm, ngàn vạn lời trong lòng không sao tỏ bày được.

Lúc này chỉ thấy Tiêu Dao Thư Sinh và Kim La Hán đứng lên, mặt thoáng vẻ cười ngạc nhiên, kể trước người sau đến gần hỏi:

- Lão Viên và tiểu Trịnh đâu?

Lão nông phu buông tay ra, Do Nhân Kiệt rơi bịch xuống đất như cái bị, một mặt nói:

- Tiến hành rất thuận lợi, tiểu Trịnh thất thủ bị bắt, lão Viên đã đuổi theo rồi!

- Người này là ai vậy?

Lão nông phu cười cười:

- Một thu hoạch bất ngờ!

Hai lão nhân như không quan tâm đến thân phận của kẻ bị bắt giữ, nghe lão nông phu nói vậy, cũng chẳng hỏi gì thêm nữa.

Kim La Hán quay người, hướng vào nhà lớn tiếng nói:

- Lão Dương, hâm thêm một ấm rượu nữa đi!

Đến lúc này Do Nhân Kiệt mới bắt đầu lo lắng, chàng biết lão Viên và tiểu Trịnh nhất định là lão nhị Kỳ Chính Thủ Viên Trung Hòa và người mại võ họ Ứng, còn lão nông phu sanh cầm chàng chính là lão tam Bách Biến Chuồng Ngôn Cập Nghĩa.

Do bởi chàng không cải dạng thành Ác Quân Bình và lại không mang theo Tam Lăng thích, trên lệnh kỳ hộ giáo tuy có thêm hai chữ Công Tôn, nhưng khi xem xét có lẽ Bách Biến Chuồng đã không chú ý đến. Chàng hiểu rõ ân sư và Tam Nghĩa rất căm thù những kẻ gian ác, lát nữa đây rất có thể chẳng thềm hỏi lấy một câu, một chuồng bổ chết chàng ngay, nếu thật vậy thì chàng chết quá oan ức rồi còn gì?

Nghĩ vậy, chàng không khỏi lo sợ đến toát mồ hôi lạnh, cố gắng mở to mắt nhìn ba lão nhân, chàng tin là chỉ cần một người, nhất là ân sư mà đưa mắt nhìn mình, chàng nhất định có cơ hội sống còn.

Thế nhưng, cái mà ba lão nhân quan tâm trong lúc này lại là ấm rượu của lão Dương nào đó trong nhà.

Chỉ nghe Kim La Hán ra chiều rất nóng ruột, lại hướng vào nhà lớn tiếng nói:

- Lão Dương, nhanh thêm chút nữa được không?

Một giọng nói già nua từ trong nhà vọng ra:

- Xong rồi đây! Xong rồi đây!

Rồi thì một lão nhân lưng gù từ trong nhà bước ra, trên tay bưng một chiếc khay gỗ, trên khay là một ấm rượu và mấy đĩa thức ăn nhỏ.

Tiêu Dao Thư Sinh cười ha hả nói:

- Xem đó, chậm rãi kỹ lưỡng thì mới nên việc, lão đại chỉ đòi hỏi một ấm rượu mà lão Dương lại có thêm thức ăn uống, vậy là từ nay không được phàn nàn người bạn già này của chúng ta chậm chạp nữa đấy!

Lão Dương đặt rượu và thức ăn lên bàn xong, Bách Biến Chuông đưa tay chỉ nói:

- Lão Dương, hãy lôi tên tiểu tử này ra sau nhà, thưởng cho hắn một đao!

Lão Dương cung kính đáp:

- Vâng, thưa tam gia!

Đoạn dùng mũi chân hất nhẹ Do Nhân Kiệt lên, cấp vào nách đi ra sau nhà.

Sau nhà là một vườn rau, lão Dương đặt chày xuống đất, vén áo lên, từ bên lưng rút ra một ngọn trủy thủ sáng loáng cầm trong tay, bỗng nghiêng đầu sang bên suy tư.

Do Nhân Kiệt thầm kêu lên:

- Lão nhân gia này, hãy cất trủy thủ đi, giải khai á huyết cho Do mỗ, hỏi rõ ràng hãy hạ thủ cũng chẳng muộn mà!

Nhưng trong đầu óc lão Dương lúc này hiển nhiên là một ý nghĩ khác, chỉ thấy lão tần ngần một hồi, bỗng gật đầu như đã có sự quyết định, giắt ngọn trủy thủ trở vào lưng, quay người đi trở ra trước nhà, vừa đi vừa lẩm bầm một mình.

Do Nhân Kiệt thở phào một hơi dài, lòng lại dâng lên một tia hy vọng sống mới, lão Dương này trông mặt mũi hiền từ, có lẽ không đành lòng hạ thủ nên đi ra phía trước cầu xin ba lão nhân cũng nên.

Sau chừng một tuần trà nóng, lão Dương lại đi trở vào. Khi trông thấy rõ những vật do lão Dương mang vào, Do Nhân Kiệt bất giác lặng người, thế là hết. Chày lập tức nhắm mắt lại, không còn đủ can đảm nhìn tiếp nữa.

Lão Dương thông thả đặt thùng nước nóng trong tay xuống, bày thau và thõ ra, lại rút trủy thủ cầm tay lẩm bầm:

- Bằng hữu không oán trách ai được, chỉ trách gã Trương đồ phu trong trấn sớm không đi, muộn không đi, lại nhân lúc này đưa vợ đến Hoàng Mai cúng bái mong được toàn ước nguyện, trong trấn đã ba hôm không có thịt để mua, mà tam gia một ngày cũng chẳng thể thiếu món thịt vò viên chiên...

Xấn tay áo lên, buông tiếng thở dài lại lẩm bẩm nói tiếp:

- Hồi ba mươi năm trước, đây là ngón chuyên môn của lão hán, vậy mà hôm nay cầm dao trong tay lại thấy rờn rợn. Ôi, đúng là thời gian vô tình, lão hán quả đã già rồi!

Vừa nói vừa đi đến gần, tóm lấy cổ áo Do Nhân Kiệt, giơ cao ngọn trủy thủ trong tay, đâm mạnh xuống...

Chỉ nghe “hự” một tiếng.

Do Nhân Kiệt chợt tối sầm mắt, rồi liền bất tỉnh nhân sự.

Chẳng rõ đã trải qua bao lâu, trong mơ màng dường như chàng nghe có tiếng nói từ xa dần gần, từ loáng thoáng dần dần rõ rệt, sau cùng chàng đã nhận ra đó là tiếng nói của lão tam Bách Biến Chuởng Ngôn Cận Nghĩa mừng rỡ reo lên:

- Được rồi, được rồi, đã tỉnh lại rồi!

Do Nhân Kiệt kinh ngạc mở bừng mắt, theo phản ứng tự nhiên đưa tay lên sờ sau ót.

Lão Dương đứng cạnh cười nhắc nói:

- Đừng sợ nữa, sau ót bị sưng là lão gù này chứ không phải lão đệ đâu!

Do Nhân Kiệt ngớ ngẩn:

- Việc gì thế này? Do mỗ chưa trở thành thịt vò viên chiên ư?

Ba lão nhân nghe nói đầu bật cười ha hả, kể cả lão Dương, đúng là sau gáy sưng lên một cục to cũng không nén được, cười lên thành tiếng.

Mọi người cười một hồi, sau đó Bách Biến Chuởng mới với vẻ áy náy kể lại sự tình. Thì ra Bách Biến Chuởng mang chàng về, vốn có ý định tra hỏi, song vì mải mê chuyện trò với Tiêu Dao Thư Sinh và Kim La Hán nên đã quên khuấy, nên khi Tiêu Dao Thư Sinh xem lại lá lệnh kỳ hộ giáo, trông thấy hai chữ Công Tôn trên ấy, mới biết người bị bắt chính là chàng.

Thế là ba lão nhân cấp tốc phóng nhanh ra sau nhà, Kim La Hán dẫn trước thấy lão Dương đã giơ trủy thủ lên, lên tiếng ngăn cản không còn kịp nữa, bắt buộc phải ném ra ba hạt thiết liên tử.

Kết quả, Do Nhân Kiệt được cứu sống, nhưng lão Dương thì lại bị ném mùi đau khổ.

Sau cùng Bách Biến Chuởng cười nói:

- Tai họa tuy do Ngôn mỗ gây ra, nhưng cũng có công lao rất lớn, bởi việc lão Dương định lấy thịt Nhân Kiệt vò viên chiên đó là vì muốn đáp ứng khẩu vị của Ngôn mỗ, nếu không vậy thì Nhân Kiệt sớm đã mất mạng rồi.

Do Nhân Kiệt cười ngượng ngùng:

- Thôi, đằng nào thì việc cũng đã rồi! Tục ngữ có câu “Đại nạn không chết, ắt có hậu phúc”!

Bách Biến Chuông cười tiếp lời:

- Lão đệ nói rất đúng, pho Bách Biến chuông pháp tâm thường của Ngôn mỗ sẽ được mang ra đền bù cho lão đệ trước tiên.

Do Nhân Kiệt mừng rỡ, Tiêu Dao Thư Sinh cười nói:

- Hãy bái tạ Ngôn lão tiên bối mau!

Do Nhân Kiệt vội vâng lời quỳ xuống vập đầu lạy tạ.

Kim La Hán thở dài nói:

- Lão tam rõ là khéo nói, họa do mình gây ra, mình chuộc tội là phải, lại còn bảo trước tiên là sao? Có trước là phải có sau, người sau ngoài lão phu ra thì còn ai vào đây nữa?

Bách Biến Chuông cười ha hả:

- Đó là tại lão đại quá nóng nảy thôi, trách ai được? Giả mà lão đại tảng lờ như không nghe thấy thì ai ép buộc được chứ?

Tiêu Dao Thư Sinh nháy mắt ra hiệu, Do Nhân Kiệt lại quay sang quỳ lạy Kim La Hán.

Kim La Hán lắc đầu nguây nguậy:

- Thôi, thôi, đứng lên, như vậy cũng tốt, Kim mỗ kể như đã tròn một tâm nguyện, không còn mắc nợ gì hai sư đồ nữa.

Bách Biến Chuông cười:

- Còn mắc một chút!

Kim La Hán trừng mắt:

- Còn mắc gì nữa?

- Pho Kỳ Chính Đại Cầm Nã gồm tám mươi một thức của lão nhị!

Kim La Hán lại lắc đầu:

- Thật là quá quắc!

Bách Biến Chuông cười:

- Lão đại thử nghĩ xem, nếu mà Nhân Kiệt thật sự bị lão Dương làm thành một mâm thịt vò viên thì ba lão già vô dụng chúng ta sẽ như thế nào? Như vậy, Nhân Kiệt may mắn hay ba chúng ta may mắn?

Mọi người lại cười vang một hồi, sau đó cùng ngồi vào bàn nói chuyện nghiêm túc.

Trước hết, Tiêu Dao Thư Sinh hỏi Do Nhân Kiệt về tình hình gần đây của Thiên Ma Giáo.

Do Nhân Kiệt bắt đầu kể từ lúc ở Ba Đông chỉ chậm một bước đã không gặp được ân sư, đến việc lập kế diệt trừ được Tiểu Diện Di Đà và Vô Tình Kim Cang.

Nghe xong, ba lão nhân đều hết sức vui mừng. Sau cùng, Do Nhân Kiệt lại hỏi ân sư về vụ việc tiểu Trịnh.

Tiêu Dao Thư Sinh mỉm cười hỏi ngược lại:

- Người đoán thế nào?

Do Nhân Kiệt ngẫm nghĩ chốc lát, đoạn nói:

- Kiệt nhi chỉ biết đây là một cạm bẫy, còn về dụng tâm thế nào thì Kiệt nhi khó thể khẳng định, bởi muốn dò la bí mật của một phân đàn Thiên Ma Giáo, dường như không cần phải tốn công hao sức như vậy.

Bách Biến Chuông cười xen lời:

- Để Ngộ mỗ hướng dẫn cho, đó là thế này, nếu bọn ta mà được như ý muốn, lão đệ sẽ được ngồi mát ăn bát vàng!

Do Nhân Kiệt thoáng kinh ngạc:

- Các vị lão nhân gia cũng đang tìm kiếm sào huyệt của Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi ư?

Bách Biến Chuông cười to:

- Ha ha, lão đệ quả là thông minh, rất đáng khâm phục!

Tiêu Dao Thư Sinh gật đầu:

- Không sai! Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi chính là ở trong khu vực Hoàng Mai Thanh Thạch Lãnh, nhưng Thanh Thạch Lãnh trải dài đến mấy mươi dặm, tìm kiếm chẳng phải là dễ. Mục đích của bọn ta là mong phân đàn khi bắt được người, không dám tự ý quyết định mà chuyển đưa đến cho Vi Sĩ Lôi.

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- E không thể đơn giản như vậy!

Bách Biến Chuông xen lời:

- Vì sao?

- Chỗ ở của Thiên Hồ, ngay trong tổng đàn Thiên Ma Giáo còn là một điều đại bí mật, cả các đường chủ Tam Đường và hộ giáo Tam Kỳ cũng không biết, một phân đàn thấp bé thì sao biết được?

Tiêu Dao Thư Sinh lắc đầu:

- Không phải vậy! Thiên Hồ sở dĩ giấu kín chỗ ở chẳng qua là một sự đề phòng, hạng đại ma đầu như vậy rất quý trọng tính mạng, bất luận thế nào cũng phải có vệ sĩ tâm phúc, qua việc lão phân đàn chỉ bằng vào hai hạt thiết liên tử đánh ngã được tiểu Trịnh đủ chứng tỏ phân đàn Hoàng Mai quyết không phải là một phân đàn thường.

Do Nhân Kiệt gật gù, nhận thấy sự suy luận của ân sư quả rất chính xác, bèn lại ngẩng lên hỏi:

- Sau khi Kiệt nhi rời khỏi tổng đàn, nghe nói Thiên Hồ Vi Sĩ Lôi và Luyện Hồ Thường Vân Sanh đều đã lần lượt đến tổng đàn, hai lão ma ấy đã ra khỏi sào huyệt, liệu phân đàn Hoàng Mai có còn đưa Trịnh hiệp đến đó nữa chẳng?

Tiêu Dao Thư Sinh trầm ngâm:

- Điều ấy chúng ta khó thể tiên đoán được. Tuy nhiên, theo sư phụ suy đoán, cho dù hai lão ma đầu ấy đã rời khỏi sào huyệt đi đến tổng đàn, song nhất định không ở lại lâu, bọn họ có lẽ sẽ tạm giam phạm nhân để chờ lão ma trở về xét xử.

Do Nhân Kiệt như chợt nhớ ra, vội hỏi:

- À, đúng rồi, Kiệt nhi đã quên hỏi, vị Trịnh hiệp kia Kiệt nhi chưa từng gặp bao giờ, đó là ai vậy?

Tiêu Dao Thư Sinh mỉm cười:

- Người chưa từng gặp qua thật ư?

Do Nhân Kiệt đảo tròn mắt lia lịa, bỗng kêu lên:

- À, đúng rồi, Kiệt nhi đã nhớ ra rồi, lão nhân lùn ở Hồ Gia trại...

Tiêu Dao Thư Sinh mỉm cười tiếp lời:

- Y tên thật là Trịnh Tráng Vi, ngoại hiệu là Thiên Sơn Hắc Y Hiệp, cháu gọi bằng cậu của Triệu lão đại, sau này người gọi là Trịnh đại ca là được rồi!

Kim La Hán ngược lên nhìn trời, đoạn đứng lên nói:

- Triệu mỗ đến lúc phải đi rồi!

Do Nhân Kiệt quay sang ân sư hỏi:

- Triệu lão tiên bối phải đi đâu vậy?

- Đi tiếp ứng cho Viên lão nhị, do đã giao hẹn trước, khi trời tối mò chưa thấy về là chứng tỏ có chuyện rắc rối, chúng ta phải tức khắc phái thêm người đến.

Do Nhân Kiệt sốt sắng nói:

- Kiệt nhi đi thay có được chẳng?

Kim La Hán lắc đầu:

- Người dẫu thể ở mãi đây được, hãy lo mà học pho chiêu pháp của lão tam là hơn, cho dù lão nhị về đến, mỗi người cũng chỉ có chừng một ngày thời gian, không khéo dở dở ương ương thì thà không dạy người còn hơn!

Đoạn vào nhà cải trang, sau đó ra đi một mình. Bách Biến Chiêu để tranh thủ thời gian, ngay đêm hôm ấy đã giảng dạy yếu quyết chiêu thức pho Bách Biến chiêu pháp cho Do Nhân Kiệt. Với căn cơ võ học hiện có của chàng, tất nhiên là nhanh chóng thấu hiểu, trời hừng sáng chàng đã nhớ thuộc lòng đến bảy tám phần mười pho Bách Biến chiêu pháp.

Hôm sau, lại giảng giải thêm một buổi sáng. Sau đó, hai lão nhân cùng nhau ra ngoài trấn, chỉ một mình Do Nhân Kiệt ở lại tĩnh tâm điều luyện.

Vào lúc chiều tối, Kỳ Chính Thủ Viên Trung Hòa về đến.

Tiêu Dao Thư Sinh và Bách Biến Chiêu vội hỏi:

- Sự việc thế nào?

Kỳ Chính Thủ đáp:

- Lão phân đàn chủ có cặp lông mày chữ bát dường như họ Lương, y mang tiểu Trịnh về đến phân đàn, không đưa đi nơi khác ngay, dường như y muốn lập công, đã đánh tiểu Trịnh một trận dữ dội, nhất quyết buộc tiểu Trịnh phải khai thật ra. Viên mô thấy vậy đau lòng quá, mấy phen định hiện thân ra giết quách lão quỷ ấy đi. Sau cùng thì y cũng dừng tay, hiện đang giam giữ tiểu Trịnh trong phân đàn, chưa biết đêm nay có hành động gì khác hay không, hiện Triệu lão đại đang thay cho Viên mô tiếp tục theo dõi.

Bách Biến Chiêu hỏi:

- Vậy theo lão nhị thì lão họ Lương có biết chỗ ở của Thiên Hồ hay không?

- Có lẽ biết! Bởi võ công của y khá là cao cường, hơn xa các phân đàn chủ khác, và ngay cả bọn giáo đồ dường như cũng có thân thủ tương đương với hàng hộ pháp Tam Kỳ.

Kỳ Chính Thủ gật đầu:

- Phải! Nếu quá thời gian mà không gặp, chứng tỏ tiểu Trịnh đã bị đưa đi nơi khác, nếu không có ký hiệu cầu viện thì không cần chờ tiếp nữa!

Đoạn quay sang nhìn Do Nhân Kiệt mỉm cười nói:

- Đây có phải là món thịt vò viên chiên mà lão Dương đã không điều chế thành công không?

Do Nhân Kiệt vội cung kính nói:

- Kiệt nhi xin ra mắt Viên lão tiền bối!

Bách Biến Chuông cười tiếp lời:

- Có lẽ lão đại đã nói với lão nhị về cái giá phải trả cho món thịt vò viên chiên rồi chứ?

- Rồi!

- Vậy tối nay đến lượt lão nhị, nhớ là không được bớt xén đấy nhé!

Mọi người bông đùa một hồi, trời dần tối, Bách Biến Chuông bởi ngày mai có việc cần làm nên ăn tối xong thì đã đi nằm ngay. Còn Kỳ Chính Thủ thì đưa Do Nhân Kiệt qua gian phòng phía tây truyền cho tám mươi một thức Đại Cầm Nã.

Ngày thứ ba, trời vừa sáng Bách Biến Chuông đã vội vã rời nhà ra đi. Theo kế hoạch hành sự của Tam Nghĩa, nếu hôm nay phân đàn Hoàng Mai không có diễn biến gì đặc biệt thì Bách Biến Chuông sẽ thay thế Kim La Hán tiếp tục ngầm bảo vệ cho Hắc Y Hiệp Trịnh Tráng Vi.

Chẳng ngờ tối hôm ấy, Bách Biến Chuông và Kim La Hán lại cùng trở về.

Tiêu Dao Thư Sinh kinh ngạc hỏi:

- Tại sao hai người lại cùng về thế?

Kim La Hán tủm tỉm cười lấy ra một mảnh giấy nói:

- Hãy xem cái này đi!

Mở ra xem, thì ra đó là một bức địa đồ.

Tiêu Dao Thư Sinh mừng rỡ nói:

- Đã tìm được rồi hả?

Bách Biến Chuông gật đầu:

- Phải, đó là ở sau một bức vách đá trong sơn cốc Thanh Thạch Lãnh, quả là hết sức kín đáo. Bây giờ chúng ta phải bằng cách nào giải cứu cho tiểu Trịnh đây?

Kỳ Chính Thủ trở mặt:

- Đã biết địa điểm rồi, vậy chẳng dễ dàng là gì?

Do Nhân Kiệt tiếp lời:

- Theo văn bối thì việc giải cứu cho Trịnh hiệp cần phải bàn bạc kỹ lưỡng mới được!

Kim La Hán gật đầu:

- Ý Triệu mỗ cũng vậy, chỗ ở của Thiên Hồ nhất định được bố trí rất nhiều cơ quan, không khéo cứu người chẳng được mà cả mấy mạng già chúng ta cũng mang nộp hết vào đó.

Do Nhân Kiệt lắc đầu:

- Ý văn bối không phải là vậy!

Kim La Hán ngạc nhiên:

- Vậy chứ ý lão đệ ra sao?

- Cách tốt nhất là hãy để cho phía Đỗ Môn tú sĩ kéo đến phá hủy sào huyệt ấy, nay nếu chúng ta cứu thoát Trịnh hiệp, ba lão ma ấy ắt phải cảnh giác, sẽ chuyển Trịnh hiệp đi nơi khác, như vậy thì một phen tâm huyết của chúng ta sẽ mất đi còn gì?

Bách Biến Chuông gật đầu:

- Nhân Kiệt lão đệ quả rất có lý!

Kỳ Chính Thủ hỏi:

- Vậy theo ý lão đệ thì phải làm sao?

Do Nhân Kiệt trầm ngâm:

- Văn bối nhận thấy tốt hơn hết là hãy giao việc này cho văn bối giải quyết!

Kim La Hán ngẩn người:

- Lão đệ...

Do Nhân Kiệt mỉm cười:

- Chẳng lẽ các vị lão tiền bối đã quên thân phận kia của văn bối rồi hay sao?

- o O o -